

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część L. — Wydana i rozesłana dnia 19. lipca 1900.

Treść: M 120. Rozporządzenie, dotyczące się zeznawania majątku, podlegającego równoważnikowi należytości, tudzież wymierzania i opłacania tego podatku za szóste dziesięciolecie (1901 do 1910).

120.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 14. lipca 1900,

dotyczące się zeznawania majątku, podlegającego równoważnikowi należytości, tudzież wymierzania i opłacania tego podatku za szóste dziesięciolecie (1901 do 1910).

Pod względem zeznawania majątku, który w myśl ustaw z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50 i z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, tudzież późniejszych postanowień ustawowych podlega równoważnikowi należytości, jakież pod względem wymierzania i opłacania tego podatku za szóste dziesięciolecie (1901 aż do 1910), rozporządza się co następuje:

I. Przedmiot zeznania.

§. 1.

Do wymierzania równoważnika należytości za szóste dziesięciolecie zeznać należy podług stanu z dnia 1. stycznia 1901:

- cały majątek nieruchomości podmiotu do płacenia równoważnika obowiązanego, bądź w krajach tutejszych, bądź za granicą mieszkającego, w krajach tutejszych leżący, bez względu na prawną właściwość posiadania, łącznie z prawami użytkowania i bez względu na to, czy

posiadłość jest w księgach publicznych zapisana czy nie;

- gdziekolwiek bądź znajdujący się majątek ruchomy podmiotów podlegających równoważnikowi, mających siedzibę w krajach tutejszych, tudzież znajdujący się w krajach tutejszych majątek ruchomy podmiotów podlegających równoważnikowi, mających siedzibę za granicą.

§. 2.

Obowiązek zeznawania majątku i opłacania równoważnika należytości istnieje w myśl punktu 1 pozycji taryfowej 106 B. e. ustawy z dnia 13. grudnia 1862 nie tylko co do majątku osób prawnych formalnie ukonstytuowanych, lecz także co do wszelkiego innego majątku ruchomego i nieruchomości, o ile oznaczonym poszczególnym osobom nie służy udział w iścieźnie majątku.

Podobnież majątek nieruchomości spółek zarobkowych wzmiękowanych w punkcie 2 pozycji taryfowej 106 B. e. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, których uczestnikom służy udział w głównej iścieźnie wspólnego majątku, tudzież majątek nieruchomości związków, stowarzyszeń i zakładów, podlegających ustawom z dnia 27. grudnia 1880, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1881 i z dnia 15. kwietnia 1885, Dz. u. p. Nr. 51, zeznać należy do wynierzenia równoważnika należytości bez względu na naturę cywilno-prawną tych związków osobowych i zakładów, o ile poszczególne nieruchomości nie są współwłasnością członków (§. 361 p. ks. u. c.).

Przez udziały w iściźnie majątku społeczności lub w iściźnie głównej wspólnego majątku, o których jest mowa w pozycji taryfowej 106, *B. e.* ustawy z dnia 13. grudnia 1862, rozumie się tylko takie udziały, które członek pojedynczy w ciągu istnienia społeczności może dowolnie przenieść na trzecie osoby.

§. 3.

Jeżeli ustanowiona pozwala na uwolnienie od równoważnika należności, trzeba tego dochodzić i wyjednać sobie przyznanie przez Władzę skarbową.

Majątkości, których trwale uwolnienie od równoważnika należności jest udowodnione, zeznawać trzeba tylko o tyle, o ile to jest potrzebne do niewątpliwego stwierdzenia żądanego uwolnienia.

Części składowe majątku, co do których obowiązek opłacania równoważnika należności stosownie do uwagi 3 do pozycji taryfowej 106 *B. e.* ustawy z dnia 13. grudnia 1862 jeszcze się nie rozpoczął dnia 1. stycznia 1901, oznajmić należy Władzy przeznaczonej do wymierzania równoważnika na razie z wykazaniem chwili, w której skarb państwa nabył prawa do zwyczajnej należności od nabycia majątku, a w odpowiednim czasie, gdy zaczyna podlegać równoważnikowi, zeznać, jak to jest przepisane podług stanu z owej chwili.

Podmioty równoważnikowi podlegające, które dnia 1. stycznia 1900 jeszcze przez całe lat dziesięć nie istnieją, mają na razie wykazać Władzy powołanej do wymierzania równoważnika należności tylko datę swego utworzenia lub powstania, a dopiero przy upływie dziesiątego roku swego istnienia zeznać mają w myśl przepisu majątek swój według stanu z tegoż czasu.

§. 4.

Co do tych podmiotów, równoważnikowi należności podlegających, które mają siedzibę w krajach korony węgierskiej lub w krajach Bośni i Hercegowiny, decydującymi pod względem obowiązku zeznawania majątku i opłacania równoważnika należności są postanowienia §§. 8, 18, 43 i 47 załatwionej rozporządzeniem cesarskim z dnia 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 268, umowy z dnia 26. grudnia 1896 a względnie §. 2 rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 269.

II. Osoby obowiązane do składania zeznań.

§. 5

Obowiązek zeznawania majątku równoważnikowi należności podlegającego, cięży:

co do fundacji kościelnych i świeckich, bez względu na ich cel, na administratorach;

co do beneficyów nie wcielonych do jakiejś społeczności, co do majątku arcybiskupstw i biskupstw, na użytkujących, w razie zaś opróżnienia, na administratorach, prowizorach (zawiadowcach przychodów interkalarnych);

co do majątku beneficyów wcielonych, na przełożonym tej społeczności, do której beneficium jest wcielone;

co do kościołów, na zawiadowcach majątku kościelnego;

co do kapituł katedralnych i kolegialnych, probostw, zakonów, klasztorów i innych korporacji kościelnych (konwentów), na ich przełożonych;

co do majątku gmin religijnych i wyznaniowych niekatolickich, na ich reprezentantach ustawowych;

co do majątku krajowego (funduszu krajowego, funduszu krajowo-stanowego) i co do innego majątku z określonym celem, przez kraj zawiadywanego, na wydziale krajowym;

co do majątku gmin (gmin miejscowości, częściowych, reprezentacji powiatowych, gmin konkurencyjnych itp.) i wszelkiego innego majątku z określonym celem, przez gminy zawiadywanego, na przełożonych tychże gmin (zwierzchnikach, przewodniczących itp.) z zachowaniem formalności przepisanych pod względem wygotowywania dokumentów w imieniu gminy (podpisy wspólnie z członkami reprezentacji gminnej, wyciskanie pieczęci gminnej);

co do zakładów i stowarzyszeń, przedsiębiorstw akcyjnych, co do gwarectw i przedsiębiorstw górniczych, na zasadzie §§. 137-i n. ustawy górniczej z dnia 23. maja 1854, Dz. u. p. Nr. 146 utworzonych i co do innych spółek zarobkowych itp., na zwierzchnikach, dyrektorach lub innych pełnomocnikach i ustawowych reprezentantach.

III. Forma zeznań.

§. 6.

Majątek nieruchomości zeznać trzeba podług dołączonego wzoru *A/1* i *A/2*, ruchomy podług wzoru *B* a prawa użytkowania, równoważnikowi należności podlegające (jak prawo polowania, rybołówstwa, mlewa, wyszynku, targu, myta, przewozu itp.), podług wzoru *C* oddzielnie.

Tymczasowe uwiadomienie o tych częściach składowych majątku, co do których obowiązek opłacania równoważnika należności, stosownie do

A1.

A2.

B.

C.

uwagi 3 do pozycji taryfowej 106, *B. e.* ustawy z dnia 13. grudnia 1862 jeszcze się nie rozpoczęły w dniu 1. stycznia 1901 (§. 3, ustęp 3), uczynić należy zapomocą osobnego wykazu podług wzoru *D*, w którym podaje się najprzód nieruchomości w tej kolej, w jakiej zostały nabyte a następnie ruchomości w tej samej kolej.

Władze skarbowe krajowe każdą natychmiast wydrukować te wzory wraz z arkuszami dodatkowymi i wydawać je będą stronom za zwrotem kosztów nakładu, które na każdym formularzu będą wyrażone.

Majątek beneficyów, kościołów i fundacji zeznawać trzeba nie łącznie lecz oddzielnie.

Spółki, stowarzyszenia i zakłady obowiązane do składania rachunków publicznie, winny dołączyć do zeznania także ostatnie zamknięcie rachunków.

Każde zeświadczenie lub wykaz majątku należy datować wyrażeniem miejsca i dnia wygotowania i podpisać w formie prawnie obowiązującej.

§. 7.

Części składowe majątku, co do których dochodzi się trwałego uwolnienia od równowaźnika należności, o ile muszą być zeznane celem niewątpliwego stwierdzenia uwolnienia (§. 3, usteupy 1 i 2), wymieniają się w dotyczeniu zeznaniu a to przy końcu onegoż z wykazaniem powodu uwolnienia.

IV. Postanowienia szczególne co do zeznania nieruchomości (zeznania wzór A/1 i A/2).

§. 8.

Jeżeli nieruchomości, należące do podmiotu podlegającego równoważnikowi, ze względu na sposób prowadzenia gospodarstwa i użytkowania stanowią jeden lub kilka obszarów ekonomicznych, jak np. przykład dobra ziemskie łącznie zarządzane lub fabryki z budynkami pobocznymi, miejscowości na składy itp., trzeba przedstawić to jasno w dotyczących zeznaniach; grunta lub budynki w związku ze sobą będące wymienić należy jeden pod drugim i w zeznaniach podług wzorów A/1 i A/2 wyrazić przez wzajemne odwołanie się należenie do siebie gruntów i budynków.

§. 9.

Jeżeli strona obowiązana do płacenia równoważnika należności, posiada nieruchomości leżące w rozmaitych okręgach podatkowych, winna złożyć oddzielne zeświadczenie co do nieruchomości leżących w każdym z osobna okręgu podatkowym.

Każde z tych zezinów zamknąć należy oddzielnie.

Zeświadczenie te oddzielne opatrzyć należy na kartach tytułowych liczbami bieżącimi.

Zamknięcia oddzielne zestawić należy w tym samym porządku na osobnej tabelli, zastosowanej do blankietu zezinu i dopisać wynik ogólny.

Tabella ta, którą opatrzyć należy napisem: „Zestawienie”, stanowić ma zarazem okładkę do oddzielnych zezin w porządku arytmetycznym po układanych i należy ją datować i podpisać tak samo jak zeznania (§. 6, ustęp ostatni).

Jeżeli obowiązany do podania zeznania (§. 5) nie może z przyczyny miejsca zamieszkania dostarczyć ustnie potrzebnych wyjaśnień co do zeznania, wskazać ma do tego celu osobę w powiecie zamieszkałą, ze stosunkami obznajmioną i upoważnić ją nadto do zawarcia w razie potrzeby z funkcjonariuszami administracji skarbu obowiązującej umowy co do podstaw wymierzenia należistości.

§. 10.

Grunta jednakożnego rodzaju uprawy, należące do tego samego obszaru ekonomicznego (§. 8) i leżące w tym samym okręgu podatkowym (§. 9), przytoczyć trzeba w prawdziwej liczby parcel, ale dość jest podać tylko sumarycznie ich podatek gruntowy i powierzchnię.

§. 11.

W zeznaniach tyczących się majątku nieruchomości zeznaczyć należy także rzeczy, które same przez siebie są ruchome, ale jako przynależność nieruchomości mają być w znaczeniu prawnem uważane za nieruchomości (§ 293 p. k. u. c.) i podać dokładnie w wyszczególnieniu na stronie 4 zezin wzorów A/1 i A/2.

Co ma być uważane za przynależność nieruchomości oceniać należy według §§. 294 aż do 297 p. k. u. c.

§. 12.

Nieruchomości zeznaczyć należy w wartości pospolitej (§§. 305 i 306 p. k. u. c.) według przepisu §. 50 ustawy o należnościach z dnia 9. lutego 1850 a to w ogólności ze względu na miejscowe ceny kupna.

Jeżeli do porównania niema takich cen kupna, zeznaczyć należy budynki i wszelkie inne przynależności nieruchomości według teraźniejszych kosztów postawienia lub nabycia.

Nieruchomości, które chociażby przed dawniejzym czasem poddane były z jakiegoś powodu

oszacowaniu sądowemu, zeznać należy w wartości przy ostatniem szacowaniu sądowem ustanowionej, o ile ze względu na czas odbycia się tego szacowania lub na inne okoliczności nie powstanie poważna wątpliwość co do odpowiedniości tej wartości. Wątpliwości takie podać należy w zeznaniu wyraźnie.

Nieruchomości stanowiące razem jeden obszar ekonomiczny (§. 8) można zeznać w wartości ryczałtowej a to także wtedy, gdy leżą w rozmaitych okręgach podatkowych, co jednak nie uwalnia od obowiązku podania oszacowań sądowych, jeżeli się odbłyły.

Postanowienia §§. 50 i 54 ustawy z dnia 9. lutego 1850 i §. 6 rozporządzenia cesarskiego z dnia 19. marca 1853, Dz. u. p. Nr. 53, o oznaczaniu wartości drogą ugody lub osobnego oszacowania sądowego stosują się także wtedy, gdy to jest potrzebne do wymierzenia równoważnika należyci.

§. 13.

Jeżeli zeznana wartość wyłącznie rolniczych i leśniczych gruntów i budynków, z wyjątkiem tych gruntów, o których wartości stanowi ich zdatność pod budowę, tudzież zeznana wartość budynków mieszkalnych dosiąga najmniej

- a) 108 krotności podatku gruntowego bez zniżki;
- b) 100 krotności podatku domowo-klasowego bez zniżki w czterech ostatnich klasach a względnie 150 krotności podatku domowo-klasowego bez zniżki w wyższych klasach taryfy;
- c) 16 krotności czynszu netto podlegającego podatku domowo-czyszczowemu, to jest 60 krotności $26\frac{2}{3}$ % procentowego a względnie 80 krotności 20procentowego podatku domowo-czyszczowego bez zniżki z doliczeniem wartości czasowego uwolnienia od podatku, jeżeli istnieje,

w takim razie składający zeznanie może na razie zaniechać dokładnego udowodnienia odpowiedniości zeznanych cyfr wartości, pozostaje jednak obowiązany dostarczyć na żądanie Władzy skarbowej wykazów i dokumentów, które ona uzna za potrzebne i bliżej określi.

W przypadkach tych w szczególności zniżka podatku gruntowego i budynkowego na zasadzie ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220 przypadająca, nie ma być od przypisu potrącana.

Wartość czasowego uwolnienia od podatku domowo-czyszczowego obliczać należy według instrukcji podanej w rozporządzeniu ministerialnym z dnia 25. kwietnia 1900, Dz. u. p. Nr. 80 na podstawie stopy pięcioprocentowej i z przyjęciem całorocznego płacenia podatku.

§. 14.

Spółki, stowarzyszenia i zakłady obowiązane do składania rachunków publicznie, jeżeli wartość swojej posiadłości nieruchomości z przynależościami podają w mniejszych kwotach jak te, które były wzięte za podstawę do ostatniego zamknięcia rachunków (§. 6, ustęp 5), winny różnice w zeznaniach wyjaśnić.

Mianowicie przedsiębiorstwa kolejowe, o ile nie wykażą i do wymierzenia równoważnika należyci nie zeznają kapitału wyłożonego na grunt, roboty ziemne i sztuczne, budowę dolną i górną, i na wszystkie przynależności nieruchomości, jakoto na dworce, zajazdy do ładowania i wyładowania, na budynki do ruchu kolei potrzebne w miejscowościach odjazdu i przyjazdu, na domy dla stróżów i dozorców, z wszystkimi urządzeniami przy maszynach stałych za nieruchomości uważać się mającemi i z wszystkimi nieruchomościami, winny udowodnić należycie odpowiedniość wartości nieruchomości zeznanej czy to poszczególnie, czy też w sumie ryczałtowej.

§. 15.

Stanu biernego nie potrąca się z wartości majątku nieruchomości, podlegającego równoważnikowi, w celu wymierzenia tej opłaty (§. 56 ustawy o należyciach z dnia 9. lutego 1850).

V. Postanowienia szczególne co do zeznania majątku ruchomego (zeznanie wzór B).

§. 16.

Ze znanie majątku ruchomego uczynić trzeba podług stanu majątku z dnia 1. stycznia 1901, do którego to czasu odnosić się ma także oznaczenie wartości, dzieląc go na wzór inwentarza spadkowego i w taki sposób, aby można było z tego ocenić właściwość wartości, które podać trzeba stosownie do §§. 51 i 52 ustawy z dnia 9. lutego 1850 i §. 8go ustawy z dnia 13. grudnia 1862.

Co do kapitałów na pożyczkach prywatnych tudzież w obligacyjach publicznych i papierach wartościowych prywatnych wypełnić należy dokładnie wszystkie rubryki wyszczególnienia na stronie 2 i 3 zeznania podług wzoru B.

Razem z wierzytelnościami i papierami wartościowymi zeznać należy także odsetki dnia 1. stycznia 1901 już płatne, ale jeszcze nie odebrane, tudzież bieżące, obliczone aż do 31. grudnia 1900 włącznie.

W wyjawie zamieścić trzeba także gotówkę będącą w kasie dnia 1. stycznia 1901 bez względu na jej cel i przeznaczenie.

Co do beneficyów nie uważa się za majątek beneficyalny gotówki do beneficyata należącej tu-dzież odsetek od kapitałów beneficyalnych onemu przypadających i takowych nie trzeba zeznawać.

§. 17.

Równoważnik należyości od majątku ruchomego wymiera się od czystej wartości pozostającej po strąceniu stanu biernego (§. 57 ustawy o należyościach z dnia 9. lutego 1850).

Do zeznania tyczącego się majątku ruchomego przydać przeto trzeba wykaz stanu biernego, jaki w czasie, do którego zeznanie ma się odnosić, istniał, i w końcu wykazać resztę majątku, podlegającą równoważnikowi należyości.

Jeżeli jednak stan bierny podmiotu obowiązującego do płacenia równoważnika, mającego siedzibę w krajach tutejszych, cięży także na jego majątku nieruchomościem leżącym za granicą, natenczas od majątku ruchomego odciągnąć trzeba tylko tę kwotę stanu biernego, która stosunkowo podług przepisu §. 57go ustawy z dnia 9. lutego 1850 o należyościach przypada na majątek nieruchomości tutejszy i na cały majątek ruchomy. Przeto stan bierny, ciężący tylko na tym majątku nieruchomościem obowiązującego do płacenia równoważnika, który leży za granicą, nie może być odciągany od majątku ruchomego.

W podobny sposób podmioty podlegające równoważnikowi a mające siedzibę za granicą, mogą odliczać od swego majątku ruchomego, znajdującego się w krajach tutejszych, tylko tę część stanu biernego, która przypada na majątek ruchomy i nieruchomości, w krajach tutejszych leżący. Dla spółek, stowarzyszeń i zakładów, obowiązanych do składania rachunków publicznie, służy pod tym względem za podstawę bilans szczegółowy dla Austrii wygotowany, o ile co do niego nie zachodzi żadna wątpliwość.

Jeżeli poszczególnym ruchomym lub nieruchomośćom częściom składowym majątku służy ustawaowe uwolnienie od równoważnika należyości, w takim razie nie uwzględnia się także tej części stanu biernego, która na owe części składowe majątku przypada.

Umorzenie stanu biernego w ciągu okresu przypisania nie pociąga za sobą żadnej zmiany w wymiarze należyości.

§. 18.

Ze względu na §. 105 patentu cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208, potrąać można z majątku czynnego w celu wykazania czystego majątku ruchomego, tylko długi, to jest te

kwoty, do których w chwili określonej służyło trzecim osobom prawo żądania a więc kwoty, w skutek których zmniejsza się iżyczna majątku.

Wydatki, które osoba obowiązana do płacenia równoważnika ma jako taka ponosić z przychodów bieżących na mocy zobowiązania, ciążącego na niej w skutek szczególnej ustawy, rozporządzenia lub szczególnego tytułu, nie mogą być uważane za długi, ponieważ przedstawiają tylko zmniejszenie się wartości przychodu, nie zaś iżyczny majątku.

Gdy się oznacza wartość fundacji (mianowicie fundacji mszalnych) nie trzeba potrąacać zobowiązań na fundacji ciążących.

§. 19.

Nie można uważać za długi a przeto też potrąacać z majątku ruchomego, podlegającego równoważnikowi, w szczególności także następujących pozycji, które w zamknięciach rachunków spółek, stowarzyszeń i zakładów podawane są zwykle w rubrykach stanu biernego:

rezerw na pokrycie przyszłych strat lub wydatków (funduszów rezerwowych zwyczajnych i nadzwyczajnych, rezerw osobnych dla pewnych gałęzi interesów lub pewnych interesów, rezerw osobnych na straty na kursie, tworzących się w razie podniesienia się kursu z różnicą między cenami nabycia a rzeczywistymi wartościami obiegowemi papierów wartościowych itp.);

czystego zysku ostatniego roku;

procentów odebranych z góry przed 1. stycznia 1901 za okres poza ten czasokres przechodzący, chociażby kwoty te przeznaczone były na pokrycie zobowiązań, które dopiero później powstały, jakimi są np. przykład odsetki od wierzytelności hipotecznych odebrane z góry przez zakład wypuszczający listy zastawne służące na zapłaceniu płatnych z datą kuponów od listów zastawnych, ale stanowiące tymczasem majątek zakładu.

§. 20.

Pod względem rezerw premiowych w spółkowych zakładach zaopatrzenia (instytutach emerytalnych) na zasadzie wzajemności opartych i towarzystwach ubezpieczenia, wydają się następujące przepisy:

- Zakłady i towarzystwa, które w zawiadywaniu swoimi interesami, stosownie do postanowień rozporządzenia ministeryjnego z dnia 5. marca 1896, Dz. u. p. Nr. 31, rezerwę premiową, służącą na pokrycie przyszłych zobowiązań zakładu lub towarzystwa względem ubezpieczonych (przedstawia odniesioną do 1. stycznia 1901 wartość praw, jakich ubezpieczeni na-

byli przez płacenie premii), według zasad w §. 28 rzeczonego rozporządzenia ministeryjnego przepisanych obliczoną, w rachunku obrotu (między wydatkami) i w bilansie (w rubryce stanu biernego) umieszczającą, mogą tą rezerwę premiową także przy zeznawaniu majątku ruchomego do wymierzenia równoważnika należytości potracić jako pozycję bierną.

- b) W tych starszych zakładach emerytalnych spółkowych, które nie są jeszcze urządzone według regulaminu ogłoszonego powyższem rozporządzeniem ministeryjnym, odpowiedni kapitał na pokrycie asygnowanych już emerytur i zaopatrzeń uważać należy przy obliczaniu czystego majątku ruchomego podlegającego równoważnikowi, za pozycję bierną.
- c) Tym pomniejszym stowarzyszeniom wzajemnym, które nie są uorganizowane według zasad pod a) wzmiękowanych a ograniczają się tylko do tego, że członkom swoim, statutowe wkładki wnoszącym, dostarczają pomocy i opieki lekarskiej w chorobach (zasiłki w chorobie), wsparć w razie czasowej lub dożywotnej niezdolności do zarobkowania, albo wypłacając pewne kwoty na pokrycie kosztów pogrzebu a nie posiadając funduszu zakładowego, może Władza skarbową, przeznaczona do wymierzania równoważnika należytości, pozwolić, żeby stan kasy z dnia 1. stycznia 1901 uważany był za fundusz rezerwowy premii i żeby przeto zaniechano wymierzania równoważnika należytości od majątku ruchomego.

§. 21.

Pozycje bierne, które mają być uwzględnione przy wymierzaniu równoważnika należytości od majątku ruchomego wykazywać należy Władzy skarbowej z reguły w taki sam sposób i zapomocą tych samych środków co długi spadkowe.

Władza skarbową może na podstawie staranego ocenienia stosunków zezwolić na ułatwienia w składaniu dowodu.

VI. Postanowienia szczególne co do zeznania praw użytkowania (zeznanie wzór C).

§. 22.

W zeznaniu podług formularza C wpisać trzeba najprzód te prawa, które zaliczają się do nieruchomości (§. 298 p. k. u. c.) a następnie te prawa, które zaliczają się do ruchomości. Każdy z tych dwóch rodzajów zamknąć trzeba osobno.

Prawo polowania, o ile już przy zeznawaniu i oznaczaniu wartości nieruchomości (zeznanie wzór A/1) onegoż nie uwzględniono, zeznać należy jako majątek nieruchomości, jeżeli na własnej posiadłości gruntowej służy podmiotowi podlegającemu równoważnikowi (do czego potrzebna jest posiadłość zaokrąglona o 200 morgach czyli 115 hektarach) w całkowitej kwocie dochodu, w przeciwnym razie (jeżeli posiadłość gruntowa jest mniejsza), w tej kwocie, która z dochodu, jaki prawo polowania niesie, przypada stosunkowo na posiadłość gruntową podmiotu podlegającego równoważnikowi. Jeżeli dochodu z prawa polowania nie rozdziela się między posiadaczy gruntu, lecz gmina pobiera go dla siebie, w takim razie równoważnik należytości od wartości prawa polowania przypadającego na posiadaczy gruntów, jako od części składowej majątku ruchomego gminy, wymierzyć należy tylko wtedy i o tyle, jeżeli i o ile posiadacze gruntów odstąpiili gminie dochód z polowania formalnie i trwale (a nie tylko na upłacenie dodatków gminnych na nich ciążących lub z zastrzeżeniem odwołania).

Oплатy targowe, straganowe itp. nie są tylko wtedy przedmiotem równoważnika należytości, gdy jest udowodnione, że Władza pozwoliła na ich pobieranie i wymierzyła je tylko na zasadzie §§ 69 i 70 ustawy przemysłowej z dnia 20. grudnia 1859 jako wynagrodzenie za wydatki, które gmina z przyczyny odbywania się targu musi ponosić. Jeżeli dowodu tego niema, dochód z opłat targowych i straganowych uważać należy przy wymierzaniu równoważnika należytości za część składową majątku ruchomego.

Powtarzające się dochody w pieniędzach i w naturze, jakie łączą się mianowicie z beneficyami, należy zeznawać z wymienieniem tytułu prawnego, na którym się opierają.

Natomiast nie podlegają równoważnikowi należytości opłaty od stuły, dary do skarbony i inne, beneficyjatowi plebańskiemu za jakąś czynność lub z dobrej woli składane, ponieważ dochodów tych nie czerpie on z majątku beneficium.

VII. Niektóre postanowienia co do uwolnień od równoważnika należytości.

§. 23.

Uwolnienie od równoważnika należytości przewidziane w uwadze 1 do pozycji taryfowej 106, B. e. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, stosuje się tylko do spółek mających na celu wspólny zarobek, jeżeli kontrakt spółki spisany jest albo

- a) na czas oznaczony, lat 15 nie przekraczający lub też

b) wyraźnie tylko na czas życia pierwotnych uczestników lub dla ich dziedziców.

Uwolnienie to nie rozciąga się więc w ogóle na spółki utworzone na czas nieoznaczony lub na czas oznaczony ale przekraczający lat 15 i traci się je, gdy spółka utworzona pierwotnie na czas oznaczony, lat 15 nie przekraczający, zostanie później wyraźnie lub po cichu przedłużona na czas nieoznaczony lub na czas oznaczony, który z doliczeniem dotyczeasowego istnienia spółki przekracza lat 15; tudzież, gdy do spółki utworzonej pierwotnie na czas życia uczestników lub dla ich dziedziców przystąpią nowi wspólnicy a to nie w charakterze dziedziców pierwotnych uczestników przez co jednakże nie narusza prawności spółki i jej majątek nieruchomości nie zostaje przeniesiony.

§. 24.

Jeżeli jest udowodnione, że na nieruchomościach, których własność służy niepodzielnie jakiejś społeczności, istnieją prawa użytkowania lub używania tego rodzaju, który w uwadze 2, lit. a do pozycji taryfowej 106 B. e. ustawy z dnia 13. grudnia 1862 jest oznaczony, ale niema dowodu, że te prawa użytkowania lub używania wymagają oddania wszystkich użytków z nieruchomości, to i w takim razie nie odmawia się przepisanego w przytoczonym miejscu ustawy uwolnienia od równoważnika należności, lecz przypisuje się społeczności należność tylko od tej części wartości nieruchomości, która odpowiada części użytków nie wyczerpanej udowodnionymi prawami użytkowania lub używania.

§. 25.

Gwarectwa i przedsiębiorstwa górnicze ukontynuowane według §§. 137 i n. ustawy górniczej z dnia 23. maja 1854, Dz. u. p. Nr. 146, tudzież realności górnicze, należące do jakiegokolwiek podmiotu równoważnikowi podlegającego, o ile w ogólności nie podlegają podatkiemu gruntowemu i budynkowemu, są według uwagi 2, lit. b, do pozycji taryfowej 106, B. e. ustawy z dnia 13. grudnia 1862 uwolnione także od równoważnika należności.

Tylko czasowe uwolnienie od podatku gruntuwego lub budynkowego nie uzasadnia przepisanego w tem miejscu ustawy uwolnienia od równoważnika należności. Jednakże co do winnic przez mszyce winną uszkodzonych, uwzględniać należy przy wymierzaniu równoważnika należności zmniejszenie się wartości uznane przez odpisanie podatku gruntuwego (§. 7 ustawy z dnia 27. czerwca 1885, Dz. u. p. Nr. 3 z r. 1886).

§. 26.

Tak samo jak z ruchomościami fundacyjnymi na cele naukowe, dobrocynne i humanitarne postępuje się pod względem uwolnienia od równoważnika należności według uwagi 2, lit. d do pozycji taryfowej 106, B. e. ustawy z dnia 13. grudnia 1862 z majątkiem ruchomym stowarzyszeń i zakładów na cele naukowe, dobrocynne i humanitarne tylko w takim razie, jeżeli według statutów owych stowarzyszeń i zakładów majątek nie może już być użyty na inne cele prócz wzmiękowanych.

Stowarzyszenia i zakładów opartych na zasadzie wzajemności (wzajemne świadczenia) nie zalicza się do stowarzyszeń i zakładów na cele dobrocynne i humanitarne.

Majątek ruchomy seminaryi duchownych i seminaryi chłopców podlega równoważnikowi należności, o ile nie jest przeznaczony na cele naukowe. Utrzymywanie wychowawców i nowicjuszów nie może być uważane za cel naukowy.

Kapitały funduszów szkolnych i szpitalnych, o ile nie będzie dokumentami udowodnione, że ich odsetki zabezpieczone zostały na cele naukowe, szkolne lub szpitalne, to jest przeznaczone są na to wieczyście, podlegają równoważnikowi należności.

Stowarzyszenia straży pożarnej ochotniczej są co do swoich kas zapomogowych, tudzież co do swoich przyborów do gaszenia pożaru i co do innego majątku ruchomego, uwolnione w myśl uwagi 2 d do 106, B. e. pozycji taryfowej ustawy z dnia 13. grudnia 1862 od równoważnika należności, jeżeli statutami owego stowarzyszenia jest udowodnione trwałe przeznaczenie na cele humanitarne i dobrocynne. Podobnież przybory do gaszenia pożaru, będące własnością gminy, nie są przedmiotem równoważnika należności.

§. 27.

Także posiadacze beneficyi, którzy na zasadzie ustawy z dnia 15. lutego 1877, Dz. u. p. Nr. 98, domagają się osobistego uwolnienia od równoważnika należności, zeznać mają ruchomy i nieruchomości majątek beneficium i wyjednać sobie u Władzy przyznanie osobistego uwolnienia.

Gdy się ma oceniać to ostatnie żądanie, brąć trzeba na uwagę tylko przychód płynący z dzierżenia beneficium, bez względu na jakikolwiek inny przychód osobisty, który nie pochodzi z beneficium.

Nie można przeto liczyć za przychód beneficium ani uzupełnienia kongruy ani też dodatku

osobistego lub wsparcia płaconego czasowo dzierżycielowi beneficym z funduszu religijnego. Podobnie nie bierze się w rachubę dochodów oznaczonych w ostatnim ustępie §. 22 czerpanych nie z majątku beneficym, ani tego co beneficyat pobiera z osobnych fundacji a od czego równoważnik należytości został oddziennie wymierzony.

Przy obliczaniu czystego dochodu beneficym uwzględniać należy wydatki następujące:

- a) na każdego pomocnika kapłańskiego, którego beneficyat obowiązany jest utrzymywać;
- b) wszelkie wydatki, które podług ustawy fundacyjnej na korzyść osób trzecich płacone być mają z majątku beneficym, np. na kościół, na szkołę, szpital itp.;
- c) wszystkie podatki i daniny publiczne z dodatkami, odsetkami od należytości ujemnych itd., które beneficyat obowiązany jest pokrywać, jednakże z wyjątkiem równoważnika należytości, jeżeli dotąd był płacony, jakotęż podatku osobisto-dochodowego;
- d) wydatki biurowe na utrzymywanie metryk i wydatki urzędu dziekańskiego w rozciągłości oznaczonej w §. 7, lit. b, ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 176.

Jeżeli jednak pasterz duchowny posiadający beneficym musi utrzymywać jednego lub kilku pomocników kapłańskich, w takim razie przyznając beneficyatowi osobiste uwolnienie od należytości, uczynić należy zastrzeżenie, że gdyby później, w skutek opróżnienia się jednej lub drugiej systemizowanej posady pomocnika kapłańskiego dochód plebański beneficyata zwiększył się czasowo ponad kwotę 1000 K, trzeba będzie, stosownie do wysokości odnośnej nadwyżki dochodu, opłacić równoważnik należytości za czas opróżnienia posady pomocnika kapłańskiego.

O ile społeczność jakaś żąda na zasadzie ustawy z dnia 15. lutego 1877 uwolnienia beneficym do niej wcielonego od równoważnika należytości, który obowiązana jest opłacać jako posiadaczka majątku, w takim razie kosztów utrzymania członków społeczności pokrywanych z dochodu beneficym, nie można uważać za pozycję potrącalną przy obliczaniu czystego dochodu z beneficym.

§. 28.

Obowiązek opłacania równoważnika należytości w myśl uwagi 3 do pozycji taryfowej 106, B. e. ustawy z dnia 13. grudnia 1862 zaczyna się w tych przypadkach, w których na podmiot podlegający równoważnikowi przeniesiona zostaje pod tytułem darmym rzecz służebnością użytkowania przycho-

dów lub używania obciążona lub odstępione są rzeczy sposobem darowizny na wypadek śmierci, dopiero po upływie dziesiętego roku, licząc od tej chwili, w której użytkowanie przychodów lub używanie ustaje a względnie w której nastaje spadek darowizny na wypadek śmierci (§. 9 ustawy z dnia 13. grudnia 1862, pozycja taryfowa 91, uwaga 2 ustawy z dnia 9. lutego 1850).

Natomiast okoliczność, że podlegający równoważnikowi odstąpił innej osobie użytkowanie przedmiot lub użytkowanie przychodów, nie uzasadnia uwolnienia od równoważnika należytości.

Okres dziesięcioletni, przewidziany w uwadze 3 do pozycji taryfowej 106, B. e. ustawy z dnia 13. grudnia 1862 upływa dla fundacji, jeżeli utworzone zostały na mocy rozporządzenia ostatniej woli, od chwili, w której skarb państwa nabył prawa do należytości od tej fundacji testamentowej a więc z reguły od dnia otwarcia spadku, dla fundacji zaś, które utworzone zostały mocą aktu między żyjącymi, od zatwierdzenia listu fundacyjnego a według okoliczności od chwili wcześniejszej, w której według postanowień prawa cywilnego czynność prawną uważa się być ma za zawartą i według §. 1 A ustawy o należytościach z dnia 9. lutego 1850 stała się podległą należytości.

Budynek, wystawiony na gruncie, który już więcej niż dziesięć lat zostaje w posiadaniu osoby podlegającej równoważnikowi, podlega równoważnikowi, chociażby nie istniał jeszcze lat dziesięć, ponieważ o rozpoczęciu się podlegania równoważnikowi stanowi nie chwila wystawienia budynku, lecz chwila nabycia gruntu pod budowę.

VIII. Termin do podawania zeznań i wykazów majątku.

§. 29.

Zeznania dotyczące się majątku, który już 1. stycznia 1901 podlega równoważnikowi należytości, tutdzież wzmiarkowane w §. 3, ustępy 3 i 4, i w §. 6, ustęp 2, wykazy majątku, który dopiero po dniu 1. stycznia 1901 zacznie równoważnikowi należytości podlegać a względnie uwiadomienie o czasie powstania podmiotów równoważnikowi podlegających, które dnia 1. stycznia 1901 nie istniały jeszcze lat dziesięć, wniesień trzeba najpóźniej aż do końca kwietnia 1901.

§. 30.

Te nieruchomości i ruchomości, co do których według uwagi 3 do pozycji taryfowej 106, B. e.

ustawy z dnia 13. grudnia 1862, obowiązek płacenia równoważnika należytości zaczyna się dopiero po dniu 1. stycznia 1901 (§. 3, usteć 3 i 4, §. 28), zeznać trzeba należytość, z użyciem przepisanych blankietów, w przeciągu trzydziestu dni od chwili, jak się zacznie obowiązek płacenia od nich równoważnika należytości, podając wartość podług stosunków dnia, w którym obowiązek się zaczyna.

Strony jednak mogą być na prośbę uwolnione od obowiązku zeznawania w każdym z osobna przypadku, pod warunkiem, że w trzydziestu dni po upływie każdego roku wniosą ogólny wykaz wszystkich tych części majątku, które w ciągu tegoż roku zaczęły podlegać równoważnikowi.

§. 31.

Spółki zarobkowe, których czas istnienia pierwotnie na 15 lub mniej lat ustanowiony a następnie dopiero w ten sposób przedłużony został lub zostanie, że ogółem wynosić będzie więcej niż lat 15, wniesie winny zeznanie w przeciągu dni trzydziestu od dnia postanowionego lub dozwolonego przedłużenia według stanu z tego dnia a względnie w terminie §. 30.

Do tych spółek zarobkowych, które z innej przyczyny tracą uwolnienie od równoważnika należytości według uwagi 1 do pozycji taryfowej 106, B. e. ustawy z dnia 13. grudnia 1862 (§. 23, ustęp 2), ustęp powyższy stosuje się odpowiednio.

IX. Władze, do których wnosić należy zeznania.

§. 32.

Obowiązani do płacenia równoważnika należytości podawać mają swoje zeznania w Wiedniu do wiedeńskiego Centralnego Urzędu wymiaru taks i należytości, w Bernie, Grazu, Krakowie, Lwowie, Pilzni i Pradze, jakież w Górnjej Austrii, Salzburgu, Karynty, Krainie, Śląsku, w Przymorzu i na Bukowinie do urzędów wymiaru należytości, które w miastach tych i krajach są ustanowione, wszyscy zaś inni w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych do opłacenia obowiązani, wnosić mają zeznania swoje do dyrekcyi skarbowych powiatowych, do których przynależą ze względu na miejsce zamieszkania.

Co do majątku podlegającego należytości znajdującego się w obszarze ważności niniejszego rozporządzenia, obowiązani do opłacania równoważnika, mający siedzibę poza obrębem tego obszaru, podawać mają swoje zeznania podobnie do Władz wymierzających, w pierwszym ustępie oznaczonych

a mianowicie do tych, w których okręgu znajduje się majątek podlegający równoważnikowi, jeżeli zaś majątek ten znajduje się w okręgach kilku Władz wymierzających, podawać należy zeznania do tej Władzy, w której okręgu znajduje się główna masa majątku, albo, gdyby pod tym względem zachodziła wątpliwość, do którejkolwiek z dotyczących Władz podług wyboru strony.

X. Skutki nie złożenia w porę lub złożenia mylnego zeznania.

§. 33.

W razie nieuzynienia zeznania w czasie właściwym, stosowany będzie §. 80 ustawy o należytościach z dnia 9. lutego 1850 w ten sposób, że przez cały dziesięcioletni okres, na który równoważnik należytości ma być wymierzony, pobierana będzie podwójna kwota należytości.

Zatajenie lub mylne podanie przedmiotów, które mają być zeznane, podlega stosownie do §. 84, l. 3 ustawy z dnia 9. lutego 1850, postępowaniu według ustawy karnej o przekroczeniach skarbowych. Następuje to mianowicie także wtedy, gdyby co do rzeczy, które same przez siebie są ruchome, zamilczono, że są przynależytością nieruchomości (§. 11).

XI. Wymierzenie równoważnika należytości.

§. 34.

Zeznania, gdy nadziejają, porównane będą z zapisami dotychczasowymi a następnie przesłane z odpowiedniemi poleceniami właściwym urzędem podatkowym, które mają je porównać ze swimi zapisami katastralnymi, poczynić odpowiednie dochodzenia i zdać sprawę co do wyniku, jakież co do zupełności i dokładności podanych szczegółów i miejscowych cen kupna, tudzież co do innych aktów wymiaru.

Zeznane kwoty wartości należy w razie potrzeby sprostować drogą ugody lub przez zarządzenie osobnego sądowego oszacowania.

§. 35

Dyrekcja skarbową powiatową a względnie urząd wymiaru należytości wymierza należytość z dodatkiem 25 procentowym za całe dziesięciolecie, decyduje co do żadanego uwolnienia od równoważnika należytości i uwiadamia obowiązanego do płacenia równoważnika należytości jaką wartość przyjęto i jaką kwotę należytości obliczono, tudzież które przedmioty nie mogły być uwolnione od należytości.

Równoważnik należycieści, według ustawy wymierzony, odpisuje się tylko w tym razie, jeżeli w ciągu dziesięciolecia nieruchomości zostaną sprzedane lub majątek ruchomy zamieniony będzie na nieruchomości; prośbę zaś o to, która jest wolna od stępła, podać należy z dołączeniem potrzebnych dowodów, do tej Władzy, która wymierzyła równoważnik.

§. 36.

Jeżeli strona nie złoży zeznania w czasie właściwym i nie postara się o przedłużenie terminu, Władza skarbowa może według swego uznania albo karami porządkowemi w myśl rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 6. kwietnia 1856, Dz. u. p. Nr. 50 zniewolić stronę, ażeby obowiązku swego dopełniła, albo też zbadać z urzędu majątek podlegający równoważnikowi należycieści i wymierzyć należycieść.

XII. Uiszczańe równoważnika należycieści.

§. 37.

Kwotę roczną równoważnika należycieści od majątku ruchomego i nieruchomości na to dziesięciolecie wymierzoną, płacić trzeba z góry w ratach kwartalnych równych, przypadających 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października każdego roku (§ 1 ustawy z dnia 18. marca 1872, Dz. u. p. Nr. 33).

§. 38.

Równoważnik należycieści od prebend duchownych opróżnionych płacić należy bez przerwy,

choćiąż przychody interkalarnie dostawać się mające osobie (funduszowi) uwolnionej w myśl 75 pozycji taryfowej do ustawy z dnia 9. lutego 1850.

Równoważnik należycieści za okres interkalarny zapłacony być ma na raz z funduszu interkalarnego (z funduszu religijnego) dopiero po upływie tego okresu.

§. 39.

W razie opóźnienia się z zapłacaniem, liczne będą odsetki 5procenbowe za zwłokę od dnia, który nastąpi po wyznaczonym na pobór terminie, aż do zapłacenia przypadającej należycieści i razem z nią będą ściągane (§. 2 ustawy z dnia 18. marca 1872, Dz. u. p. Nr. 33).

§. 40.

Ażeby jednak pobór równoważnika należycieści nie doznał zwłoki z powodu przeszkód, wymiarowi na zawadzie stojących, pobierać go należy, dopóki nie nastąpi wymiar na szóste dziesięciolecie, tymczasowo podług wymiaru piątego dziesięciolecia, pod warunkiem sprostowania później a odbiór jego potwierdzany będzie w dotychczasowych arkuszach płatniczych.

Dopiero gdy cała należycieść, którą każdy z obowiązanych do płacenia równoważnika płacić ma w szóstem dziesięcioleciu od swego majątku nieruchomości, będzie ustanowiona, odebrać trzeba od niego arkusz płatniczy i doręczyć mu nowy nakaz płatniczy z potrzebnem obliczeniem.

Böhm r. w.

Wzór A/1.

(1. strona.)

Kraj koronny:

Okrag podatkowy:

Powiat skarbowy:

Karta katastru:

Z e z n a n i e $\frac{A}{1}$

do wymierzenia równoważnika należytości od wartości posiadłości gruntowej z przy-
należytościami (Fundus instructus) za czas od 1. stycznia 1901 aż do końca grudnia
1910.

U w a g a. Rubryki „średnia cena kupna”, „wartość uznana lub sprostowana” i „karta katastru” wypełnia urząd.

12 strona.)

Posiadłość gruntowa

(3. strona.)

(4. strona.)

Wyszczególnienie
przynależności (Fundus instructus) posiadłości gruntowej w zeznaniu niniejszym przy-
toczonej.

Liczba bierząca	Blisze oznaczenie przedmiotu	Liczba sztuk lub ilość	Wartość zeznana		Wartość uznana lub sprostowana	Uwaga
			pojedynczo razem			
			K	h	K	h
	I. Ilość bydła, a mianowicie:					
	II. Zapasy gospodarskie, a mianowicie:					
	III. Narzędzia rolnicze, maszyny, wozy itp , a mianowicie:					
	IV. Wszelkie inne przynależności, a mianowicie:					

Wzór A/2.

(1. strona.)

Kraj koronny:

Okrąg podatkowy:

Powiat skarbowy:

Karta katastru:

Z e z n a n i e $\frac{A}{2}$

do wymierzenia równoważnika należytości od wartości budynków z przynależyciami (Fundus instructus) za czas od 1. stycznia 1901 aż do końca grudnia 1910.

U w a g a. Rubryki (wartość) „uznana lub sprostowana“ i (kwota ogólna) „uznana lub sprostowana“, tudzież „karta katastru“ wypełnia urząd.

(2. strona.)

(3. strona.)

Zeznana	Uznana lub sprostowana	Przynależności (fundus instuctus) podług §§ 294 aż do 297 p. k. ust. cyw. stosownie do wyszczególni- enia				Zeznana	Uznana lub sprostowana						
wartość				zeznana	uznana lub sprostowana	wartość ogólna				U w a g a			
				wartość				budynków i przynależności					
K	h	K	h	K	h	K	h	K	h	K	h		

(4. strona.)

Wyszczególnienie przynależycieli (Fundus instructus) budynków w zeznaniu niniejszym przywiedzionych.

Liczba bieżąca	Bliższe oznaczenie przedmiotu	Liczba sztuk lub ilość	Wartość zeznana		Wartość uznana lub sprostowana	U w a g a		
			pojedynczo	razem				
			K	h	K	h		
	I. Maszyny, przyrządy fabryczne i przybory stałe, a mianowicie:							
	II. Urządzenia i sprzęty same przez sieć ruchome, a mianowicie:							
	III. Wszelkie inne przynależycieli, a mianowicie:							

Wzór B.

(1. strona.)

Karta katastru:

**Zeznanie majątku ruchomego
podług stanu majątku z dnia 1. stycznia 1901.**

Przedmiot	Wartość				Wartość uznana lub sprostowana	Uwaga
	według obliczenia, podania osoby obowiązanej, sądowego oszacowania, kursu giełdowego	pojedynczo	razem	K h		
I. Stan czynny.						
1. Gotówka, a w szczególności:						
ustawowe środki płatnicze tutejszo-krajowe						
inne pieniądze						
2. Kapitały ulokowane z zaległyimi i bieżącymi odsetkami według wyszczególnienia I:						
a) u osób prywatnych, a to oddzielnie:						
w walucie krajowej						
w innych walutach						
b) w obligacyjach publicznych						
c) w innych papierach publicznych						
3. Kosztowności, przedmioty złote i srebrne						
4. Zapasy, których nie można uważać za przynależtość (fundus instructus) nieruchomości należących do składającego zeznanie						
5. Bydło, o ile nie jest przynależtością (fundus instructus) nieruchomości						
6. Sprzęty i narzędzia, o ile nie są przynależtościami (fundus instructus) nieruchomości						
7. Obrazy i inne przedmioty sztuki						
8. Książki i inne przedmioty naukowe						
9. Wszelkie inne ruchomości, o ile nie są przynależtościami (fundus instructus) nieruchomości						
10. Daniny w naturze i pieniądzach na rzecz beneficji kościelnych rocznie K . . . h wartość podlega podaniu zeznania						
11. Przedmioty, od których na zasadzie ustawy żąda się uwolnienia od równoważnika należności						
II. Stan bierny według wyszczególnienia II.						
Zahipotekowany						
Nie zahipotekowany						
III. Czysty stan majątku.						
Odciągnawszy od stanu czynnego pozycja 1 do 11 wynoszącego						
stan bierny wynoszący						
pozostaje czysty stan majątku podległy należności						

Uwaga. Rubryki „karta katastru” i „wartość uznana lub sprostowana” wypełnia urzęd.

(2. strona.)

Wyszczególnienie I

kapitałów poprzedzającem zeznaniem objętych na pożyczkach prywatnych, tudzież w obligacyjach publicznych i w papierach wartościowych prywatnych.

(3. strona.)

(1. strona.)

Wyszczególnienie II

**stanu biernego, cieżacego na majątku ruchomym, jakoteż na nieruchomościach leżących
w krajach tutejszych.**

Liczba bieżąca	Nazwisko wierzyciela	Rodzaj i data dokumentu dłużu	Dokumenty dług udowodniające	Kwota		U w a g a (czy zahipotekowany czy nie)
				K	h	

Wzór C.

(1. strona.)

Kraj koronny:

Okrąg podatkowy:

Powiat skarbowy:

Karta katastru:

Z e z n a n i e

do wymierzenia równoważnika należyci od wartości praw użytkowania (polowania, rybołówstwa, mlewa, wyszynku, prawa targu, myta, przewozu) za czas od 1. stycznia 1901 aż do końca grudnia 1910.

(2. strona.)

(3. strona.)

Wzór D.**Karta katastru:**

Wyszczególnienie
**tych nieruchomości i ruchomości, co do których obowiązek opłacania równoważnika
należytości zacznie się dopiero po 1. stycznia 1901.**

Liczba bieżąca	Przedmiot	Tytuł prawny i data nabycia	Należytość od nabycia została przypisana			U w a g a	
			w (oznaczenie ur. edu)	nakazem płatniczym			
				pozycja rejestru B.	z roku		

U w a g a: Rubrykę „Karta katastru“ wypełnia urząd.